

Några tankar om astrologi och vetenskap

Vi befinner oss, som de flesta människor säkert känner på ett eller annat sätt, i en väldigt dramatisk tid av mänsklighetens historia. – Bibeln talar om de yttersta dagarna och den gamla aztekiska tidskalendern tar helt enkelt slut vid den här tiden. Det här innebär att vi befinner oss precis på gränsen till en helt ny era i mänsklighetens historia - en era som i en del sammanhang kallas för "Den Nya Tidsåldern" eller "Vattumannens Tidsålder".

Astronomiskt betyder detta att vårdagjämningpunkten, som är den första graden av den tropiska vädurens tecken f n befinner sig på gränsen mellan Fiskarnas och Vattumannens konstellation (som inte ska förväxlas med motsvarande zodiaktecken). Genom den s k precessionen rör sig vårdagjämningpunkten sakta bakåt genom stjärnbilderna, och det tar ungefär 26.000 år för vårdagjämningpunkten att avverka ett helt varv genom alla stjärnbilder, och det är denna tid som konstituerar det stora astrologiska året. En del av detta utgör 1/12 eller drygt 2.000 år, som är den tid vi alltså bakåt i tiden tillbringat i Fiskarnas tidsålder, när vi nu går in i Vattumannens tidsålder.

Hur märker vi nu detta? Ja, de flesta kan nog känna att den här tiden är dramatisk med internationella och etniska konflikter, arbetslöshet och ekonomisk kris och sist men inte minst miljöförstöring. Men vi talar också om att vi upplever ett paradigmskifte just nu. Detta innebär att vi f n kan börja få en föraning om en total förvandling av vår världsbild, vilket återspeglar en motsvarande förvandling av vårt medvetande.

Grundstenarna i denna världsbild lades av fysikerna på tjugotalet och trettioalet; namn som Bohr, Schrödinger, Heisenberg och naturligtvis Einstein kan nämnas.

Man noterade att vid studiet av materiens minsta beståndsdelar fanns det elementarpartiklar, som både uppvisade ljusets vågrörelseegenskaper och rent materiella partikelegenskaper, beroende på hur experimentet arrangerades. Detta står i ett klart motsatsförhållande till den gängse förståelsen av världen, eller det gängse paradigmet, som ju hävdar att elementarpartiklarna är antingen partiklar eller strålning, men definitivt inte både och. Låt oss titta på vad detta paradigmet innehåller (det Newton-Cartesianska paradigmet).

Newtons mekanistiska universum är ett universum av solid materia byggt av fundamentala byggstenar eller atomer, som per definition är oförstörbara (atom = odelbar). De påverkar varandra med gravitationskrafter och deras samspel styrs av fixerade och oföränderliga lagar. De rör sig i en absolut rymd som är tredimensionell, homogen och oberoende av närvaron av materia. Tiden i Newtons universum är endimensionell och flyter jämnt från det förflutna genom det närvarande till framtiden. Newtons universum liknar en gigantisk supermaskin, som styrs av linjära kedjor av orsak och verkan. Som en följd av detta är det strikt deterministiskt.

Den franske filosofen René Descartes bidrog till den här modellen med postulatet om en absolut tudelning mellan materia och medvetande. Enligt honom existerar universum objektivt i den form som en mänsklig iakttagare uppfattar det, och dess existens är helt och hållet oberoende av observationsprocessen.

Newtons och Descartes idéer blev den bas som den västerländska vetenskapen kombinerade med filosofisk materialism och ateism.

Den senare aspekten ingick, inom parentes sagt, inte i någon av de bägge tänkarnas filosofi utan representerar en förvrängning av deras tankesystem. Newton var en starkt religiös person och var mycket intresserad av astrologi, ockultism och alkemi. Han kan sägas vara den siste av de stora magikerna, snarare än den förste store vetenskapsmannen. Enligt honom var det Gud som skapade världen och gav den dess lagar. När detta väl var gjort fortsatte universum att fungera som ett mekaniskt system och kunde förstås som ett sådant. På liknande sätt var gudsbegreppet mycket avgörande i Descartes' filosofi. Enligt honom existerar världen objektivt och oberoende av den mänskliga betraktaren endast beroende på, att världen ständigt står under överinseende av Gud.

Vetenskapen kom på ett lämpligt sätt att utelämna Guds existens från Newtons och Descartes' tänkande som en pinsam kvarleva från Den Mörka Tidsåldern.

Den mekanistiska modellen av universum visade sig vara ett extremt kraftfullt begreppsligt verktyg och blev drivkraften till den vetenskapliga och industriella revolutionen. Den skaffade sig hög prestige genom sina pragmatiska framgångar, som har förvandlat vår värld och livet på den här planeten. I ljuset av dess triumfer har korrektheten i dess grundläggande filosofiska antaganden aldrig ifrågasatts.

Nu är det så här, att denna modell eller detta paradigm vanligtvis inte uppfattas som en modell av flera tänkbara, utan istället helt enkelt som modellen som beskriver verkligheten, om än med vissa brister. Det är detta som

inom vetenskapsteorin kallas för totalisering av perspektivet.

Relationen mellan modell och verklighet, som modellen avser att beskriva, är densamma som mellan karta och landområde. Att omedvetet blanda ihop dessa, vilket har skett hos de allra flesta människor i västvärlden, inklusive vetenskapsmännen själva, är att utöva våld på det vetenskapliga tänkandet. Den som gör logiska misstag av den här typen, riskerar en vacker dag att äta upp menyn på restaurangen istället för maträtten som menyn avser att beskriva.

"Utvecklingen" har man nu tänkt sig på följande sätt: Allting började med "The Big Bang" där atomer och molekyler dansade tillsammans i en gigantisk lottodragning, och genom den inledande expansionen av galaxerna till skapandet av solsystemet och jorden, påstås de kosmiska processerna vara styrda av blinda mekaniska krafter. Organisk materia och liv tog sin början av en ren tillfällighet, som berodde på slumpartade kemiska reaktioner urslammet. På liknande sätt skedde den cellulära organisationen av organisk materia, och den Darwinska evolutionen ledde till allt högre livsformer tämligen mekaniskt och utan närvaro av någon intelligent princip - genom genetisk mutation och det naturliga urvalet, som

garanterar att de starkaste överlever. Någonstans högt uppe på det evolutionära släkträdet dök sedan medvetandet upp som en produkt av högt utvecklad organisk materia - det centrala nervsystemet och hjärnan. Vid en viss punkt av dess utveckling - inte klart och entydigt definierad av vetenskapen - blev materien, som tidigare var blind, passiv och i avsaknad av all intelligens, plötsligt medveten om sig själv samt dessutom intelligent. Trots att den mekanism som styrde denna minst sagt mirakulösa händelse, undflyr varje försök till spekulation hos vetenskapen om hur detta månde ha gått till, tas korrektheten hos antagandet för givet och utgör ett grundläggande postulat inom den mekanistiska vetenskapen/världsbilden.

Sannolikheten för att mänsklig intelligens skulle ha utvecklats hela vägen från den kemiska gyttjan i urhavet till dess nuvarande nivå, endast genom slumpartade mekaniska och kemiska processer, kan jämföras med sannolikheten av att en tornado, som blåser genom ett skrotupplag av en ren tillfällighet lyckas åstadkomma en flygfärdig Boeing 747 Jumbojet eller genom att Encyclopedia Brittanica skulle ha tillkommit genom en explosion i ett tryckeri.

Tron på att medvetandet är en produkt av materia är naturligtvis inte helt godtycklig. Den speglar en stor mängd observationer, särskilt från klinisk och experimentell neurologi, som visar klara samband mellan olika medvetandeprocesser å ena sidan och fysiologiska eller patologiska processer i hjärnan å den andra. Exempelvis påverkas ju medvetandet av tumörer och infektioner i hjärnan.

Ett nära samband mellan medvetande och hjärnprocesser har otvivelaktigt konstaterats, men den tolkning av sådana observationer, som vetenskapen erbjuder är högeligen problematisk och öppen för diskussion, nämligen att medvetandet sitter i hjärnan. Den logiska inkonsekvensen i dessa slutsatser kan illustreras med ett så enkelt exempel som TV: Kvaliteten hos bilden och ljudet beror av TV-apparatens strukturella och funktionella integritet. Om några av komponenterna fungerar dåligt eller går sönder så kommer speciella störningar att uppstå. En kunnig TV-reparatör kan diagnosticera felet och laga det. Detta faktum skulle inte rimligen av någon av oss tolkas som ett vetenskapligt bevis för att TV-programmet skapas av TV-apparaten. Detta betyder endast att apparatens funktionsförmåga är en nödvändig men inte tillräcklig förutsättning för ljudets och bildens kvalitet. Ändå är det exakt just den slutsatsen som den (mekanistiska) vetenskapen erbjuder som den officiella och enda möjliga tolkningen av de neurologiska observationerna.

De flesta vetenskapsmän är så fullständigt programmerade av sin utbildning eller så imponerade av sina pragmatiska framgångar, att de tenderar att ta sin modell bokstavligt, d v s som en uttömmande och avgörande beskrivning av verkligheten. Oräkneliga observationer och data inom olika områden har systematiskt förtryckts eller t o m förlöjligats p g a att de är oförenliga med den gängse vetenskapsmodellen. Till dessa observationer och data hör otvivelaktigt mjukdata inom humanvetenskaperna i allmänhet och exempelvis astrologi i synnerhet.

På så sätt har det Newton - Cartesianska paradigmet, som en gång var ett progressivt och mäktigt redskap för vetenskapen blivit en tvångströja, som allvarligt hämmar vidare vetenskaplig utveckling av mänsklig kunskap.

Men vi lever alltså i en värld av dramatisk förändring. Under de senaste decennierna har auktoriteten hos den mekanistiska vetenskapen blivit allvarligt underminerad inifrån. Som jag antydde i början, har utvecklingen inom det tjugonde århundradets fysik sprängt gränserna för varje enskilt postulat i den Newton - Cartesianska modellen.

Myten om solid och oförstörbar materia, dess centrala dogm, har fallit sönder under trycket av experimentella och teoretiska bevis. Elementarpartiklarna uppvisade samma paradoxala natur som ljuset, på så sätt, att de manifesterade antingen partikelegenskaper eller vågegenskaper, beroende på hur experimenten arrangerades. En värld av substans ersattes av en värld av processer, händelser och relationer, och det som blev kvar var aktivitet, form, abstrakt ordning och mönster. Som den berömda matematikern och fysikern Sir James Jeans formulerade det, ser universum mindre och mindre ut som en maskin och liknar mer och mer ett tanke-system.

Newtons tredimensionella rymd och endimensionella tid ersätts av Einsteins fyrdimensionella rymd-tidsbegrepp. Den objektiva världen kan inte längre skiljas från den som observerar den, och lineär kausalitet har förlorat sin roll som den enda obligatoriska sambandsprincipen i universum. Den moderna fysikens universum är inte det gigantiska, mekaniska urverk som Newton beskrev, utan ett enhetligt nätverk av händelser och relationer. Det finns framstående moderna fysiker, som anser att intelligens och medvetande är invävda i universum som integrerade delar av existensen, snarare än att de bara är oviktiga materiella och slumpartade följdfenomen.

Vad som håller på att växa fram är den holistiska världsbilden. Holismens filosofi postulerar, att universum utgör ett helt system eller ett helt medvetande, och att inom denna helhet finns det mindre helheter, vars strukturer, mönster och funktioner motsvaras fullständigt av den större helhetens. Mikrokosmos återspeglas i makrokosmos och helhetens minsta del bär information om helheten i stort.

Hologrammet som är en typ av fotografisk plåt, som betraktad i laserljus, återspeglar ett föremål tredimensionellt, är en naturvetenskaplig företeelse i tiden. Hologrammet har just denna egenskap - alltså dess minsta del bär information om helheten i stort.

Fysikern David Bohm ser hela det fysiska universum som ett gigantiskt hologram. På tidens och rummets uppenbara plan är såväl ting som skeenden klart åtskilda. Men under ytan - på det dolda planet - är allting tids- och rumslöst, i grund och botten ett och odelat.

Den holistiska världsbilden bär anmärkningsvärda likheter med mystiska traditioner i både öst och väst. Den religiösa upplevelsen av mystisk enhet kan tolkas som en genuin upplevelse av denna universella grund.

För den som funderar över astrologins validitet i termer av gammalt 1600-talstänkande - d v s på vilket sätt planeterna påverkar oss - kan istället se det så, att genom att studera cykler och mönster i den större helheten, d v s planeternas inbördes ställning, kan vi dra slutsatser om cykler och mönster inom den mindre helheten, d v s individen själv.

Det holistiska perspektivet involverar inte orsak och verkan som universums yttersta lag, eftersom om universum är en enda stor helhet, hur skulle då egentligen någonting kunna förorsaka något annat?

Problemet är naturligtvis nu att vi fortfarande lever kvar i den gamla världsbilden, d v s Newtons och Descartes' 1600-talstänkande. Vetenskapliga teorier, som visar sig framgångsrika på ett plan, nämligen i det här fallet det materiella planet, tenderar att långsamt bli dogmer,

som dominerar vår verklighetssyn, vår åsiktsstruktur och tyranniserar vårt intellekt.

Man kan utan att överdriva påstå, att den dominerande religionen i västvärlden idag är Scientism, alltså en -ISM baserad på vetenskap med rötter i en föråldrad världsbild. Scientismen härrör ursprungligen från den mekanistiska modellen med dess naturvetenskapliga metodologi, och man har omedvetet anammat denna modell som en uttömmande beskrivning av världen (totalisering av perspektivet). Men samtidigt måste man ha klart för sig att, som författaren Ken Wilber skriver, "Det finns inga som helst vetenskapliga bevis för att vetenskapliga bevis är giltiga eller valida, och de som alltså tror på endast vetenskapliga bevis har då följaktligen denna tro som en väsentlig hörnsten i sin övergripande religiösa livsåskådning."

Vetenskapsmännen fungerar som överstepräster i den scientistiska religionen, ofta betalda av staten, och erbjuder sig att avslöja livets mysterier, vilket ju historiskt sett är en religiös funktion. Scientismen är en dominerande religion i den värld vi lever i, eftersom den omedvetet formar våra attityder, tankeprocesser och åsikter så grundligt, vare sig vi vill det eller inte. Upplever vi en företeelse eller händelse så frågar vi oss genast vad som har förorsakat den e t c. Vi tänker helt och hållet i termer av Newtons och Descartes' naturlagar.

När astrologins vetenskaplighet diskuteras utgår man uppenbarligen ifrån två i konflikt varande världsbilder, varav den ena (den mekanistiska) kan sägas vara ett specialfall av den andra (den holistiska) och endast användbar i ett rent materiellt perspektiv.

Astrologi är på något sätt kopplat till den universella intelligensen. Ett sorts oerhört brett kosmiskt mönster återges genom astrologin, ett mönster som reflekteras i livet på alla olika nivåer. Våra personligheter, tankar och aktiviteter är alla del av detta mönster. Den kosmiska kraft som reflekteras genom astrologin är ett mysterium. Hur skulle en sådan kraft, ett sådant språk vara något annat (än ett mysterium), eftersom när allt kommer omkring, är detta utanför vår rationella förståelse f n, men som en vis själ (AMBRES) har sagt "Det finns inga mysterier i universum - endast brist på kunskap."

Astrologi väcker fientlighet och känslor av osäkerhet och t o m panik hos många, eftersom deras underliggande materialistiska livsåskådning representerar en annan världsbild än astrologin. Implicit i astrologin ligger det holistiska paradigmet, som visar sammanhanget mellan personer, planeter och allt annat skapat inom ramen för en energidans som innebär en momentan helhet som överskrider (transcenderar) rums-tidsbegränsningen som traditionella vetenskapsmän utgår ifrån.

Roy Alexander, framstående engelsk astrolog, fysiker och psykoterapeut, har formulerat det så här:

"Det har länge stått klart för mig att s k vetenskaplig undersökning av astrologi mera handlar om en missuppfattning om vad vetenskap egentligen är snarare än logik, eftersom den kvantitativa objektivitetens tekniker befinner sig i stora principiella svårigheter, redan inom ramen för sin egen disciplin och därför klart måste ifrågasättas i ljuset av relativitetsteori och partikelfysik. Vad som finns att vinna med att underkasta astrologi en undersökning med föråldrade 1800-talsmetoder har däremot aldrig stått klart för mig."

Och han fortsätter:

"Det mekanistiska paradigmet att universum väsentligen är en maskin, vars lagar och arbetssätt kan förstås genom distanserad observation och analys, utvecklades någon gång under senare delen av 1600-talet av män som Newton och Descartes. Detta paradigm har varit utomordentligt framgångsrikt i att klargöra och manipulera den MATERIELLA VÄRLDEN. Det har, de facto, varit så framgångsrikt att vi ser detta paradigm som axiomatiskt och har kommit att tro att det representerar SANNINGEN om hur världen verkligen är.

DET HAR FULLSTÄNDIGT INFILTRERAT VÅRA VANOR, TANKAR OCH KÄNSLOR. ÄVEN DE SOM ÄR MOTSTÅNDARE TILL DESS INNEHÅLL OCH TYCKER ILLA OM DESS SLUTSATSER ÄR FÅNGNA I DET.

Detta är anledningen till att vetenskapsmännen har så lätt att avvisa argumentationen från sådana som är motståndare till eller är otillfredsställda med den nuvarande forskningen. Vetenskapsmännens argumentation står i linje med det gällande paradigmet på ett sätt som deras opponenter inte gör, och deras argument har därför större tyngd.

Ett exempel: Eysenck och Nias har skrivit boken "Astrologi - vetenskap eller vidskepelse?" Författarna erkänner oförbehållsamt att de inte har det minsta begrepp om tolkningen av ett födelsehoroskop, och ändå tillstår de att detta faktum gör detsamma, eftersom statistisk analys är kompetent att avgöra astrologins giltighet. Om som jämförelse en tondöv musikkritiker, som aldrig lyssnat till någon musik, skulle hävda, att detta handikapp inte innebär något hinder att utöva yrket, skulle vi alla omedelbart inse hur absolut fel han har. Men Eysenck och Nias' uttalande är fullt i enlighet med det mekanistiska paradigmet och DÄRFÖR framstår deras uttalande som övertygande.

Att använda kvantitativa, mekanistiska tekniker på astrologiska fenomen, är att blanda två i konflikt varande paradigmer. Det är helt enkelt inte meningsfullt att uppfatta astrologi i termer av människan som separerad från ett mekaniskt universum. Kvantitativ forskning jagar i detta sammanhang sin egen svans, eftersom den då försöker kartlägga fenomen, som denna forskning är designad för att utesluta existensen av. Det är kort sagt inte ett dugg mer logiskt att förvänta sig att statistisk

forskning skulle ha något meningsfullt att säga om astrologins giltighet, än att förvänta sig att astrologi skulle ha något meningsfullt att säga om exempelvis atomvikten för koppar."

Vad som förtjänar att understrykas här är, att det mekanistiska paradigmet fullständigt har infiltrerat våra vanor, tankar och känslor, och att det därigenom utgör en fälla. Det utgör inte en ovedersäglig sanning - tvärtom, istället är det en konstruktion för vissa speciella

ändamål, och ändå infiltrerar den våra attityder mot verkligheten. Det är den gamla historien om människan som slutligen kontrolleras av de verktyg hon själv har skapat.

Mekanistisk vetenskap försöker förklara t o m sådana fenomen som mänsklig intelligens, kreativitet, konst, religion, etik och även vetenskapen själv såsom produkter av materiella processer i hjärnan. Detta antagande är rent metafysiskt till sin karaktär och kan inte bevisas med hjälp av nu existerande vetenskapliga metoder. Långt ifrån att vara ett solitt stycke vetenskaplig sanning, kan det bäst beskrivas som en av den mekanistiska vetenskapens ledande myter.

Om vi som exempel närmar oss människans upplevelse av konst och religion utifrån ett mekanistiskt vetenskapligt perspektiv, bedömer vi då Leonardo da Vincis måleri med utgångspunkt från en kemisk analys av färgen på duken, eller bedömer vi validiteten hos ett religiöst trossystem från den eventuellt säkerställda statistiska signifikansen av andelen böner som har utfallit positivt, d v s hör sammats och materialiserats?

I det här sammanhanget kan det förtjänas att påpekas att alla religioner har ett bönespråk och den Scientistiska religionens bönespråk kan just sägas vara siffror och statistik, och den kvantitativa informationen som kan härledas ur detta betraktas som helig.

Det dominerande karaktärsdraget hos det mekanistiska paradigmet är begränsning - det utesluter systematiskt en stor del av verkligheten och dess väsentliga redskap är logisk slutledning - den s k logiska positivismen, som är den vetenskapsfilosofi som ligger till grund för exempelvis naturvetenskaperna. Att formulera ny teori kan inte låta sig

göras genom slutledningslogik. Per definition kan inte en ny princip härledas från en gammal. En sådan princip kan inte vara något fundamentalt nytt, utan snarare något som fanns implicit i tidigare kunskap, s k artefakter. Kvantmekanik kan exempelvis inte härledas utifrån klassisk mekanik, eftersom det kräver ett nytt postulat om att materia både har partikelegenskaper och vågegenskaper beroende på hur experimenten arrangeras.

I detta nyssnämnda fall var den nya ingredient som gjorde genombrottet möjligt, något som inte endast omöjligen kunde deduceras från tidigare teori utan dessutom motsade tidigare teori - var logiskt inkonsistent med dessa teorier; genombrottet krävde en väsentligen intuitiv öppenhet mot radikalt ny kunskap.

Detta förklarar klart, varför ortodoxa vetenskapsmän omöjligen kan godta astrologins hypoteser och principer. Man måste vara öppen mot en ny syn på verklighetens alla nivåer om man ska kunna inse astrologins giltighet och dess värde. Astrologin kan aldrig upplevas genom resonemang utan endast genom empiri, men då å andra sidan blir upplevelsen av dess magi uppenbar. Man måste alltså vara öppen för att acceptera ett nytt paradigm, ett som har färre begränsningar än det mekanistiska paradigmet. Utan att detta sker kommer alla försök att utvärdera den mänskliga existensens komplexitet att stagnera. Vetenskapen kan exempelvis aldrig ge svar om mening eller universellt sammanhang. Den överbetonar rollen av s k objektivitet och lämnar inget utrymme för den personliga, subjektiva sidan av mänskligt vetande. Resultatet blir naturligtvis individens alienation i förhållande till samhället, miljön, medmänniskorna, sin egen person samt hela planeten och livet självt.

En indisk filosof, Maharaj Charan Sing, har uttryckt sig på följande sätt: "Det är mänsklighetens strävan att utveckla ett människans kungadöme på denna jord med hjälp av vetenskap och teknologi. Men var finns detta kungadöme? Hela planeten är på väg att gå under av motsättningar, strider och miljöförstöring. Hela mänskligheten befinner sig i ett tillstånd av hög inre spänning. Den moderna människan har tappat tilltron till i stort sett allting. Hat som är född ur rädsla dominerar henne och hennes kungadöme. Vetenskapens undermedvetna strävan är riktad mot förintelsen av bägge..."

Vid det här laget framstår det som uppenbart, att det är nödvändigt att utveckla en humanvetenskaplig vetenskapssyn baserad på den holistiska världsbilden, om vi ska ha någon förhoppning om att kunna utvärdera humanvetenskaperna i allmänhet och astrologi i synnerhet. En sådan vetenskapssyn bör karaktäriseras av följande utgångspunkter:

1. Forskaren och hans forskningsobjekt ingår i samma helhet och står i kontakt med varandra genom språk.
2. Individens har ordning och syfte i det hon företar sig.
3. Det hermeneutiska kunskapsintresset gäller d v s forskningen syftar till förståelse av individen samt vederbörandes befrielse.

Kunskapsideal (för en humanvetenskaplig vetenskapssyn): Ambitionen måste vara en strävan mot att beskriva individuella handlingar samt att tolka och förstå dessa. Man söker meningssammanhang inte orsakssammanhang.

Detta är naturligtvis någonting helt annorlunda än det naturvetenskapliga kunskapsintresset som är tekniskt. Med detta avses manipulation och kontroll av materien med syftet att anpassa människan till samhället och miljön eller vice versa. Det naturvetenskapliga kunskapsidealet handlar om en strävan efter att beskriva regelbundenheter genom logisk slutledning utifrån axiomatiska system och kausala förklaringar. Hypotesprövning och prediktion sker utifrån statistisk analys.

DET HUMANVETENSKAPLIGA PARADIGMET FÖR ASTROLOGI OCH PSYKOLOGI

1. Utgångspunkten för rådata måste vara människans individuella upplevelse av sin tillvaro.
2. Rådata måste organiseras och metoder och tekniker utvecklas som tillåter forskaren att arbeta med människans individuella upplevelse av sin tillvaro.
3. Några nyckelförutsättningar:
 - a. Trohet mot fenomenet människa som individ måste iakttas; allt mänskligt måste accepteras; alla reduktionistiska attityder måste motarbetas.
 - b. Särskild vikt måste läggas vid specifikt mänskliga företeelser (exempelvis frihet, kärlek, relationer e t c).
 - c. Företräde bör ges åt relationen människa - omvärld, inte endast var för sig utan båda samtidigt.

4. Grundläggande attityder:

- a. En bred och öppen attityd mot individen måste iakttas.
- b. Attityden måste vara engagerad. Forskaren är mitt i processen och utgör en del av helheten. Han kan därför självklart inte tro, att han kan ställa sig utanför.

5. Huvudangelägenheter:

- a. Ambitionen måste vara att förstå det förhandenvarande för att kunna lära om sammanhang, relationer och mening.
 - b. Avsikten är att förstå kopplingen mellan upplevelse och beteende.
 - c. Strävan måste vara att utveckla ett naturbegrepp, som inte utesluter några aspekter av mänsklig natur (exempelvis medvetande, motiv, upplevelser).
6. Forskare och forskningsobjekt är lika med avseende på mänsklighet, och forskningen måste genomföras med denna förutsättning. En icke manipulerande forskningsstrategi är nödvändig.

Det kan vara på sin plats att här klargöra vilka tre kriterier, som måste vara uppfyllda för att en tolkning ska kunna anses vara korrekt och validerad inom den hermeneutiska traditionen:

1. Tolkningen äger stöd i en astropsykologisk personlighetsteori.
2. Klienten kan acceptera tolkningen.
3. Tolkningen kan bilda underlag för en prediktion beträffande beteendet eller upplevelsen.

Det här sista är ju någonting som vi som praktiserande astrologer upplever varje dag: Ta som ett enkelt exempel att en klient har transit Saturnus transiterande 7:e huset. Den astrologiska personlighetsteorin säger då något om att klienten kan förväntas uppleva restriktioner, begränsningar och andra utmaningar i sin relations- eller partnerskapsvärld. Vi upplever praktiskt taget alltid, att klienten kan relatera till denna tolkning, och i enlighet med samma personlighetsteori kan tolkningen bilda underlag för en prediktion beträffande den kronologiska tid, under vilken processen kommer att ha sin mest intensiva fas, nämligen så länge Saturnus transiterar 7:e huset. På så sätt skapar vi, utan att vi tänker på det, dagliga bevis för astrologins giltighet i enlighet med den hermeneutiska traditionen.

Avslutningsvis bör påpekas, att en forskare blir, hur specialiserad han än är, aldrig fri från sin egen inre upplevelse av världen. Ju mer etablerad en vetenskap är, desto mer dolda blir metodernas ursprung och den ursprungliga betydelsen hos vissa nyckelbegrepp.

Varje transformation av fenomen till idèer eller kvantifierbara objekt förhindrar ren förståelse av dem. Utifrån detta perspektiv utgör den

individuella upplevelsen av den egna tillvaron grunden till all annan kunskap. Inom naturvetenskaperna har man alltid principiellt förnekat detta faktum och därmed hamnat i en illusion.

REFERENSER:

1. Grof, S (1982). "Öst och Väst - gammal visdom och modern vetenskap". Introduktionsföreläsning vid den 7:e Internationella Kongressen för Transpersonell Psykologi, Bombay, Indien.
2. Arroyo, S (1984). " The Practice and Profession of Astrology", Reno, Nevada, CRCS Publications.
3. Lesche, C (1982) "Psykoanalysens vetenskapsteori", Kompendium i vetenskapsteori, Stockholms Universitet.
4. Giorgi, A (1970) "Psychology as Human Science", a Phenomenologically Based Approach". New York, Evanston och London, Harper & Row Publ.